

บทที่ 3

ผลการวิจัย

จากข้อมูลที่ได้รวบรวมได้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ผล ดังนี้

1. คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันและกันของคะแนนจากแบบทดสอบการอบรมเลี้ยงดูของ มจรุส วีระกำแหง และ มาลา วิรุณานนท์ การทดสอบตามหลักการอนุรักษตามแบบของเป็ยเจท และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนใน 3 กลุ่ม คือ กลุ่มรวม กลุ่มเพศชาย และกลุ่มเพศหญิง
2. ทำการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดูที่เป็นพฤติกรรมจริง มาตรฐานของสังคม และพฤติกรรมรวมในกลุ่มเพศชายและหญิง
3. ทำการเปรียบเทียบพัฒนาการทางความคิดในกลุ่มเพศชายและหญิง
4. ทำการเปรียบเทียบการอบรมเลี้ยงดู พัฒนาการทางความคิด และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เมื่อเป็นตัวแทนตาม

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันและกันของตัวแปรต่าง ๆ ใน
กลุ่มรวมทั้งสองเพศ

	การฝึกให้ ฟังตนเอง ตามพฤติ- กรรมจริง	การฝึกให้ ฟังตนเอง ตามมาตร- ฐานของ สังคม	การฝึกให้ ฟังตนเอง ตามพฤติ- กรรมรวม	การทดสอบ ตามแบบ ของ เป็ยเจท	สัมฤทธิผล ทางการ เรียน
การฝึกให้ฟังตนเองตาม พฤติกรรมจริง	-	.599***	.251**	-.138	.440***
การฝึกให้ฟังตนเองตาม มาตรฐานสังคม		-	.143	.413***	.282***
การฝึกให้ฟังตนเองตาม พฤติกรรมรวม			-	.032	.138
การทดสอบตามแบบของ เป็ยเจท				-	-.040
สัมฤทธิผลทางการเรียน					-

*** P < .01

** P < .05

จากตารางที่ 1 แสดงว่า

1. ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงและการฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคม และกลุ่มรวมมีความสัมพันธ์ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .599, p < .01$) หมายความว่า แม้ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงสูง จะฝึกลูกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมสูงด้วย
2. ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง และการฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมของกลุ่มรวม มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($r = .251, p < .05$) หมายความว่า แม้ที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงสูง จะฝึกลูกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมสูงด้วย
3. ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง และพัฒนาการทางความคิดของกลุ่มรวม ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ($r = -.138, p < .05$)
4. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงของกลุ่มรวมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .440, p < .01$) ซึ่งหมายความว่า แม้ที่ฝึกลูกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงสูง จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงด้วย
5. ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมและการฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมของกลุ่มรวม ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ($r = .143, p < .05$)
6. ระหว่างการฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมและพัฒนาการทางความคิด มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .413, p < .01$) ซึ่งหมายความว่า แม้ที่ฝึกลูกให้ฟังตนเองสูงตามมาตรฐานของสังคมจะมีพัฒนาการทางความคิดอยู่ในระดับสูง
7. การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .282, p < .01$) ซึ่งหมายความว่า แม้ที่ฝึกลูกให้ฟังตนเองสูงตามมาตรฐานของสังคมจะทำให้ลูกมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง
8. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวม ไม่มีความสัมพันธ์กับการทดสอบของ-
เปี้ยเจท์ ($r = .032, p < .05$)

9. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมและสัมฤทธิผลทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r = .138, P < .05$)

10. พัฒนาการทางความคิดไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิผลทางการเรียน ($r = -.040, P < .05$)

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันและกันของตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มเพศชาย

	การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง	การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคม	การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวม	การทดสอบตามแบบของเบี่ยงเจท	สัมฤทธิผลทางการเรียน
การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง	-	.683 ^{***}	.566 ^{***}	-.264 ^{**}	-.010
การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคม		-	.797 ^{**}	-.178	-.152
การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวม			-	-.313 ^{***}	-.179
การทดสอบตามแบบของเบี่ยงเจท				-	.035
สัมฤทธิผลทางการเรียน					-

*** $P < .01$,

** $P < .05$

จากตารางที่ 2 แสดงว่า

1. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง และการฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมในกลุ่มเพศชาย มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .683$, $P < .01$) หมายความว่า แม่ของเด็กชายที่ฝึกถูกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงสูง จะฝึกถูกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมสูงด้วย

2. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง และการฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวม ในกลุ่มเพศชาย มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .566$, $P < .01$) หมายความว่า แม่ของเด็กชายที่ฝึกถูกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงสูง จะฝึกถูกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมสูงด้วย

3. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง และพัฒนาการทางความคิด ในกลุ่มเพศชาย มีความสัมพันธ์กันในทางลบ ($r = -.264$, $P < .05$) หมายความว่า แม่ของเด็กชายที่ฝึกถูกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงสูง เด็กจะมีพัฒนาการทางความคิดต่ำ

4. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในกลุ่มเด็กชาย ไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r = -.010$, $p < .05$)

5. การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคม และการฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมในกลุ่มเด็กชาย มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ($r = .797$, $P < .01$) หมายความว่า แม่ของเด็กชายที่ฝึกให้ถูกฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมสูง จะฝึกถูกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมสูงด้วย

6. การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคม และพัฒนาการทางความคิด ในกลุ่มเพศชาย ไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r = -.178$, $p < .05$)

7. การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคม และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ในกลุ่มเพศชาย ไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r = -.152$, $p < .05$)

8. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวม และพัฒนาการทางความคิดในกลุ่มเพศชาย มีความสัมพันธ์กันในทางลบ ($r = -.313$, $P < .01$) ซึ่งหมายความว่า แม่ของเด็กชายที่ฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมสูง เด็กจะมีพัฒนาการทางความคิดต่ำ

9. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวม และสัมฤทธิผลทางการเรียนในกลุ่มเพศชาย ไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r = -.179, p < .05$)

10. สัมฤทธิผลทางการเรียนและพัฒนาการทางความคิดในกลุ่มเพศชาย ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ($r = .035, p < .05$)

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกันและกันของตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มเพศหญิง

	การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง	การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคม	การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวม	การทดสอบตามแบบของเปียเจท	สัมฤทธิผลทางการเรียน
การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง	-	.426 ^{***}	.851 ^{***}	.028	-.049
การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคม		-	.302 ^{**}	-.145	.233 [*]
การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวม			-	.075	.231 [*]
การทดสอบตามแบบของเปียเจท				-	.129
สัมฤทธิผลทางการเรียน					-

***P < .01 , **P < .05 , *P < .10

จากตารางที่ 3 แสดงว่า

1. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงและตามมาตรฐานของสังคมในกลุ่มเพศหญิง มีความสัมพันธ์กันในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .426, P < .01$) ซึ่งหมายความว่า แม่ของเด็กหญิงที่ฝึกให้ลูกฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงสูง จะฝึกให้ลูกฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมสูงด้วย
2. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงและพฤติกรรมรวมในกลุ่มเพศหญิง มีความสัมพันธ์กันในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .851, P < .01$) ซึ่งหมายความว่า แม่ของเด็กหญิงที่ฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงสูง จะฝึกลูกหญิงให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมสูง
3. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริงและพัฒนาการทางความคิดในกลุ่มเพศหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r = .028, p < .05$)
4. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมจริง และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในกลุ่มเพศหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ($r = -.049, p < .05$)
5. การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมและการฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมในกลุ่มเพศหญิง มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ($r = .302, P < .05$) หมายความว่า แม่ของกลุ่มเพศหญิงที่ฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมสูง จะฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมสูง
6. การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมและพัฒนาการทางความคิดในกลุ่มเพศหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r = -.145, p < .05$)
7. การฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานของสังคมและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในกลุ่มเพศหญิง มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .233, P < .10$) หมายความว่า แม่ที่ฝึกให้ลูกหญิงฟังตนเองสูงจะทำให้เด็กมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง
8. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมและพัฒนาการทางความคิดในกลุ่มเพศหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กัน ($r = .075, p < .05$)

9. การฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมและสัมฤทธิผลทางการเรียนในกลุ่มเพศหญิง มีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ($r = .231, p < .10$) หมายความว่า แม่ของเด็กหญิงที่ฝึกให้ฟังตนเองตามพฤติกรรมรวมสูงจะทำให้เด็กมีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูงด้วย

10. การพัฒนาการทางความคิดและสัมฤทธิผลทางการเรียนในกลุ่มเพศหญิง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ($r = .129, p < .05$)

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างเพศของเด็กชายหญิงในการยอมรับเลี้ยงดูของแม่ที่เป็นพฤติกรรมจริง มาตรฐานของสังคม และพฤติกรรมรวม

การฝึกให้ฟังตนเอง	ชาย (N = 64)		หญิง (N = 44)		t
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	
พฤติกรรมจริงที่ปฏิบัติ	124.34	8.34	122.37	7.25	1.31
พฤติกรรมตามมาตรฐานของสังคม	119.89	10.59	116.15	8.12	2.08*
พฤติกรรมรวม	244.25	15.77	238.52	12.96	2.06*

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 แสดงว่า

1. พฤติกรรมจริงในการฝึกลูกให้ฟังตนเองของแม่ของกลุ่มตัวอย่างหญิงและชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่คะแนนเฉลี่ยของการยอมรับเลี้ยงดูที่เน้นความเป็นอิสระ ในการปฏิบัติพฤติกรรมจริง ๆ ของเด็กชายจะสูงกว่าเด็กหญิง

2. การยอมรับเลี้ยงดูของแม่ที่เน้นความเป็นอิสระตามมาตรฐานของสังคมระหว่างเด็กชายและเด็กหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($t = 2.08, p < .05$)

3. การยอมรับเลี้ยงดูของแม่ที่เน้นความเป็นอิสระจากพฤติกรรมรวม ระหว่างเด็กหญิงและเด็กชายต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($t = 2.06, p < .05$)

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นให้ฟังตนเองที่เป็นพฤติกรรมจริง และมาตรฐานของสังคม

	พฤติกรรมจริง			มาตรฐานสังคม			Z
	N	\bar{X}	SD	N	\bar{X}	SD	
การฝึกของแม่	108	118.37	78.03	108	122.50	318.39	2.14*

* $p < .05$

จากตารางที่ 5 แสดงว่า

พฤติกรรมจริงของแม่ของกลุ่มตัวอย่างในการฝึกลูกให้ฟังตนเอง มีความแตกต่างกับมาตรฐานของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($Z = 2.14, p < .05$) โดยคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมจริงในการฝึกน้อยกว่ามาตรฐานของสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพัฒนาการทางความคิดตามทฤษฎีของเปียเจต์ ระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย

เพศ	N	\bar{X}	SD	t
ชาย	64	12.17	3.59	1.47
หญิง	44	11.29	2.80	

จากตารางที่ 6 แสดงว่า

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย มีพัฒนาการทางความคิดตามแนวคิดของเปียเจต์ ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องพัฒนาการทางความคิด ($t = 1.47, p < .05$)

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพัฒนาการทางความคิดในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้ฟังตนเอง (พฤติกรรมจริง) ใน 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และ ระดับต่ำ

การอบรมเลี้ยงดู	พัฒนาการทางความคิด	N	\bar{X}	SD	t
สูง	สูง-กลาง	32	10.88	3.25	2.60*
	กลาง-ต่ำ				.89
กลาง	สูง - ต่ำ	44	12.65	2.49	1.34
ต่ำ		32	12.00	3.58	

* $p < .05$

จากตารางที่ 7 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเอง ในระดับปานกลาง จะมีพัฒนาการทางความคิดแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.60, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับปานกลางจะมีพัฒนาการทางความคิดไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญ ($t = .89, p < .05$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับสูง จะมีพัฒนาการทางความคิดไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญ ($t = 1.34, p < .05$)

ตารางที่ 8 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพัฒนาการทางคิดในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้ฟังตนเอง (มาตรฐานของสังคม) ใน 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

การอบรมเลี้ยงดู	พัฒนาการทางความคิด	N	\bar{X}	SD	t
					สูง-กลาง
สูง		32	11.03	3.36	.80
					กลาง-ต่ำ
กลาง		44	11.64	3.28	1.23
					สูง - ต่ำ
ต่ำ		32	12.81	3.87	1.98*

* $p < .05$

จากตารางที่ 8 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับสูง จะมีพัฒนาการทางความคิดไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .80, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับกลาง จะมีพัฒนาการทางความคิดไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.23, p < .05$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับสูง จะมีพัฒนาการทางความคิดแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.98, p < .05$).

ตารางที่ 9 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของพัฒนาการทางความคิดในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้ฟังตนเอง (พฤติกรรมรวม) ใน 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

การอบรมเลี้ยงดู	พัฒนาการทางความคิด	N	\bar{X}	SD	t
					สูง-กลาง
สูง		32	10.50	4.29	1.72
					กลาง-ต่ำ
กลาง		44	12.20	3.64	.42
					สูง - ต่ำ
ต่ำ		32	12.57	3.92	1.99*

* $p < .05$

จากตารางที่ 9 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับสูง จะมีพัฒนาการทางความคิดไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.72, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับกลาง จะมีพัฒนาการทางความคิดไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .42, p < .05$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับสูง จะมีพัฒนาการทางความคิดแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.99, p < .05$)

ตารางที่ 10 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้ฟังตนเอง (พฤติกรรมจริง) ในกลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดระดับสูง ระดับปานกลาง และ ระดับต่ำ

พัฒนาการทางความคิด	การอบรมเลี้ยงดู	N	\bar{X}	SD	t
					สูง-กลาง
สูง		32	117.34	7.68	.179
					กลาง-ต่ำ
กลาง		44	117.65	8.64	1.209
					สูง - ต่ำ
ต่ำ		32	120.37	10.39	1.323

จากตารางที่ 10 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับสูง จะได้รับการฝึกให้ฟังตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .179, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับกลาง จะได้รับการฝึกให้ฟังตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.209, p < .05$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับสูง จะได้รับการฝึกให้ฟังตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.323, p < .05$)

ตารางที่ 11 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้ฟังตนเอง (มาตรฐานของสังคม) ในกลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

พัฒนาการทางความคิด	การอบรมเลี้ยงดู	N	\bar{X}	SD	t
					สูง-กลาง
สูง		32	122.71	6.50	.50
					กลาง-ต่ำ
กลาง		44	122.68	2.20	1.91***
					สูง - ต่ำ
ต่ำ		32	125.53	8.25	1.53

*** $p < .10$

จากตารางที่ 11 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับสูง จะได้รับการฝึกให้ฟังตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .02, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับปานกลาง จะได้รับการฝึกให้ฟังตนเองแตกต่างจากกลุ่มที่มีพัฒนาการทางคิดในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.31, p < .10$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับสูง จะได้รับการฝึกให้ฟังตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.53, p < .05$)

ตารางที่ 12 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้พึ่งตนเอง (พฤติกรรมรวม) ในกลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดระดับสูง ระดับปานกลาง และ ระดับต่ำ

พัฒนาการทางความคิด	การอบรมเลี้ยงดู	N	\bar{X}	SD	t
					สูง-กลาง
สูง		32	240.06	11.66	.08
					กลาง-ต่ำ
กลาง		44	240.34	16.17	1.38
					สูง & ต่ำ
ต่ำ		32	245.90	15.97	1.68 ***

*** $p < .10$

จากตารางที่ 12 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับสูง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .08, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับปานกลาง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.38, p < .05$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับสูง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองแตกต่างจากกลุ่มที่มีพัฒนาการทางความคิดในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.68, p < .10$)

ตารางที่ 13 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้พึ่งตนเอง (พฤติกรรมจริง) ใน 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และ ระดับต่ำ

การ อบรม เลี้ยงดู	สัมฤทธิ์ผล ทางการ เรียน	N	\bar{X}	SD	t
					สูง-กลาง
สูง		32	516.47	96.88	.64
					กลาง-ต่ำ
กลาง		44	502.13	95.48	.21
					สูง - ต่ำ
ต่ำ		32	507.00	100.69	.38

จากตารางที่ 13 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองในระดับสูง จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่แตกต่างไปจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองในระดับกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .64, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองในระดับกลาง จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่แตกต่างไปจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .21, p < .05$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองในระดับสูง จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนไม่แตกต่างไปจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .38, p < .05$)

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสัมฤทธิผลทางการเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้ฟังตนเอง (มาตรฐานของสังคม) ใน 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และ ระดับต่ำ

สัมฤทธิผล ทางการ อบรม เลี้ยงดู	N	\bar{X}	SD	t
สูง	32	521.96	110.99	สูง-กลาง .77
กลาง	44	504.00	75.23	กลาง-ต่ำ .23
ต่ำ	32	498.93	108.57	สูง - ต่ำ .84

จากตารางที่ 14 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับสูง จะมีสัมฤทธิผลทางการเรียนไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับปานกลาง

($t = .77, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับปานกลาง จะมีสัมฤทธิผลทางการเรียนไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำ ($t = .23, p < .05$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำ จะมีสัมฤทธิผลทางการเรียนไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับสูง ($t = .84, p < .05$)

ตารางที่ 15 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของสัมฤทธิผลทางการเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้ฟังตนเอง (พฤติกรรมรวม) ใน 3 ระดับ คือ ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

สัมฤทธิผล ทางการ อบรม เลี้ยงดู	N	\bar{X}	SD	t
สูง	32	511.72	103.33	สูง-กลาง .11
กลาง	44	509.14	86.38	กลาง-ต่ำ .31
ต่ำ	32	502.13	105.01	สูง - ต่ำ .33

จากตารางที่ 15 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับสูง จะมีสัมฤทธิผลทางการเรียนไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับปานกลาง อย่างมีนัย-
ทางสถิติ ($t = .11, p < .05$)
2. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับปานกลาง จะมีสัมฤทธิผลทางการเรียนไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญ-
ทางสถิติ ($t = .31, p < .05$)
3. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับสูง จะมีสัมฤทธิผลทาง
การเรียนไม่แตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ ($t = .33, p < .05$)

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้พึ่งตนเอง (พฤติกรรมจริง) ในกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิผลในระดับสูง ระดับกลาง และ ระดับต่ำ

การอบรม สัมฤทธิ์ ผลทาง การเรียนรู้	N	\bar{X}	SD	t
				สูง-กลาง
สูง	32	116.30	8.18	2.22**
				กลาง-ต่ำ
กลาง	44	121.11	8.97	2.45*
				สูง - ต่ำ
ต่ำ	32	116.06	8.85	.39

** $p < .05$ * $p < .01$

จากตารางที่ 16 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองแตกต่างจากกลุ่มที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=2.22$, $p < .01$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนปานกลาง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองแตกต่างจากกลุ่มที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t=2.45$, $p < .01$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนสูง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีสัมฤทธิผลทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .39$, $p < .05$)

ตารางที่ 17 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้พึ่งตนเอง (มาตรฐานของสังคม) ในกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับสูง ระดับกลาง และ ระดับต่ำ

การอบรม สัมฤทธิ์ ผลทาง การ เรียน	เลี้ยง ดู	N	\bar{X}	SD	t
					สูง-กลาง
สูง		32	123.12	7.33	.77
					กลาง-ต่ำ
กลาง		44	124.34	7.11	.83
					สูง - ต่ำ
ต่ำ		32	122.84	8.85	.84

จากตารางที่ 17 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเอง ไม่แตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .77, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลาง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเอง ไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .83, p < .05$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเอง ไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .84, p < .05$)

ตารางที่ 18 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้พึ่งตนเอง (พฤติกรรมรวม) ในกลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนในระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ

การอบรม สัมฤทธิ์ ผลทาง การเรียนรู้	การอบรม เลี้ยง ดู	N	\bar{X}	SD	t
					สูง-กลาง
สูง		32	240.03	14.91	1.59
					กลาง-ต่ำ
กลาง		44	245.45	14.22	1.88***
					สูง - ต่ำ
ต่ำ		32	238.90	15.65	.29

*** $p < .10$

จากตารางที่ 18 แสดงว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($t = 1.59, p < .05$)

2. กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลาง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองแตกต่างจากกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.88, p < .10$)

3. กลุ่มตัวอย่างที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง จะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .29, p < .05$)

ตารางที่ 19 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแปรปรวนของ การอบรมเลี้ยงดูแบบเน้นการฝึกให้ฟังตนเอง (พฤติกรรมจริง) ของกลุ่มตัวอย่างใน 3 ระดับ คือ กลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ

การฝึกให้ฟัง ตนเอง	N	\bar{X}	SD^2	SD
สูง	32	128.22	20.29	4.504
กลาง	44	118.78	3.63	1.905
ต่ำ	32	107.97	36.88	6.072

จากตารางที่ 19 แสดงว่า กลุ่มที่มีการฝึกให้ฟังตนเองอยู่ในระดับต่ำ จะมีคะแนนความแปรปรวนสูง ($SD^2 = 36.88$) ซึ่งหมายความว่า เด็กที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองต่ำ จะมีคะแนนกระจุกกระจายมาก ซึ่งตรงกันข้ามกับกลุ่มที่มีการฝึกให้ฟังตนเองอยู่ในระดับกลางจะมีคะแนนความแปรปรวนต่ำ ($SD^2 = 3.63$) ซึ่งหมายความว่า เด็กที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองต่ำ จะมีคะแนนกระจุกกระจายน้อย

ตารางที่ 20 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแปรปรวนของการฝึกให้ฟังตนเองตามมาตรฐานสังคมของกลุ่มตัวอย่างใน 3 ระดับ คือ กลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ

การฝึกให้ฟัง ตนเอง	N	\bar{X}	SD^2	SD
สูง	32	133.15	24.92	4.991
กลาง	44	122.66	6.04	2.457
ต่ำ	32	115.12	18.39	4.288

จากตารางที่ 20 แสดงว่า กลุ่มที่มีการฝึกให้ฟังตนเองอยู่ในระดับสูง จะมีคะแนนความแปรปรวนสูง ($SD^2 = 24.92$) หมายความว่า เด็กในกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองสูง จะมีคะแนนการระจัดกระจายมาก ตรงกันข้ามกับกลุ่มที่มีการฝึกให้ฟังตนเองอยู่ในระดับกลาง จะมีคะแนนความแปรปรวนต่ำ ($SD^2 = 6.04$) ซึ่งหมายความว่า เด็กในกลุ่มที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองกลาง จะมีคะแนนการระจัดกระจายน้อย

ตารางที่ 21 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแปรปรวนของการอบรมเลี้ยงดูแบบที่เน้นการฝึกให้ฟังตนเอง (พฤติกรรมรวม) ของกลุ่มตัวอย่างใน 3 ระดับ คือ กลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ

การฝึกให้ฟัง ตนเอง	N	\bar{X}	SD^2	SD
สูง	32	259.19	67.92	8.241
กลาง	44	241.93	15.22	3.901
ต่ำ	32	224.59	82.86	9.102

จากตารางที่ 21 แสดงว่า กลุ่มที่มีการฝึกให้ฟังตนเองอยู่ในระดับต่ำ จะมีคะแนนความแปรปรวนสูง ($SD^2 = 82.86$) ซึ่งหมายความว่า เด็กที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองต่ำ จะมีคะแนนกระจุกกระจายมาก ซึ่งตรงกันข้ามกับกลุ่มที่มีการฝึกให้ฟังตนเองอยู่ในระดับกลาง จะมีคะแนนความแปรปรวนต่ำ ($SD^2 = 15.22$) ซึ่งหมายความว่า เด็กที่ได้รับการฝึกให้ฟังตนเองต่ำ จะมีคะแนนกระจุกกระจายน้อย

ตารางที่ 22 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแปรปรวนของ พัฒนาการทางความคิดของกลุ่มตัวอย่าง ใน 3 ระดับ คือ กลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ

พัฒนาการทางความคิด	N	\bar{X}	SD^2	SD
สูง	32	16.22	6.70	2.588
กลาง	44	11.18	2.10	1.449
ต่ำ	32	8.28	1.22	1.104

จากตารางที่ 22 แสดงว่า กลุ่มที่มีพัฒนาการทางความคิดต่ำ มีคะแนนความแปรปรวนต่ำ ($SD^2 = 1.22$) หมายความว่า เด็กในกลุ่มต่ำมีคะแนนการระจัด-กระจายน้อย ตรงกันข้ามกับกลุ่มที่มีพัฒนาการทางความคิดสูง มีคะแนนความแปรปรวนสูง ($SD^2 = 6.70$) หมายความว่า ในกลุ่มสูงมีคะแนนการระจัดกระจายน้อย

ตารางที่ 23 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแปรปรวนของ
สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างใน 3 ระดับ คือกลุ่มสูง
กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ

สัมฤทธิ์ผลทาง การเรียน	N	\bar{X}	SD^2	SD
สูง	32	62.01	24.08	4.89
กลาง	44	51.04	8.52	2.92
ต่ำ	32	39.20	29.09	5.39

จากตารางที่ 23 แสดงว่า กลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนปานกลาง มี
คะแนนความแปรปรวนต่ำ ($SD^2 = 8.52$) หมายความว่า เด็กในกลุ่มกลางนี้มีคะแนน
การกระจายที่กระจายน้อย ตรงกันข้ามกับกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ มีคะแนนความ
แปรปรวนสูง ($SD^2 = 29.09$) ซึ่งมีความหมายว่า เด็กในกลุ่มต่ำนี้มีคะแนนกระจาย
กระจายมาก